

Sygn. akt **VII Ua 70/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 22 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sylwia Dembska (spr.)

Sędziowie: SSO Mirosław Major

SSR del. do SO Justyna Duda

Protokolant St. Sekr. Sąd. Monika Kędziora

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2018 r. w Poznaniu

sprawy z odwołania D. D. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P.

o zasiłek macierzyński

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 18 czerwca 2015 r. sygn. akt VI U 691/15

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie,

2. zasądza od odwołującej na rzecz pozwanego kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym i kasacyjnym.

SSR del. do SO Justyna Duda SSO Sylwia Dembska SSO Mirosław Major

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 listopada 2013 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. - na podstawie art. 29 ust. 1 pkt. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2010 r. nr 77, poz. 512 ze zm.), § 18 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 2 kwietnia 2012 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 444), art. 57 § 5 pkt. 2, art. 58 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., nr 267), art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. nr 205, poz. 1585 ze zm.) oraz art. 182 1 § 1, § 2, § 3, art. 182 1a § 1 Kodeksu pracy - orzekł, iż D. D. C. nie ma prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego w wymiarze 6 tygodni od dnia 24 lipca 2013 r. do dnia 3 września 2013 r. oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego w wymiarze 26 tygodni od dnia 4 września 2013 r. do dnia 4 marca 2014 r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej NIP: (...).

Od powyższej decyzji odwołała się, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, D. D. C., domagając się jej zmiany, jednocześnie wnosząc o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przyznanie zasiłku macierzyńskiego

za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego oraz urlopu rodzicielskiego w spornych okresach ze względu na ustanie przeszkody, tj. po powzięciu przez odwołującą wiadomości o złożeniu wniosku przez księgowego po terminie, odwołująca osobiście dokonała wymaganej czynności.

W piśmie procesowym, stanowiącym odpowiedź na odwołanie, pozwany organ rentowy podtrzymał argumentację wskazaną w uzasadnieniu zakwestionowanego przez odwołującą rozstrzygnięcia, wnosząc o oddalenie odwołania.

Postanowieniem z dnia 25 września 2014 r. Sąd Rejonowy przekazał wniosek odwołującej D. D. C. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego do dnia 24 lipca 2013 r. do dnia 3 września 2013 r. oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego od dnia 4 września 2013 r. do dnia 4 marca 2014 r. Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P. celem jego rozpoznania, jak również na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w przedmiocie przywrócenia terminu do złożenia przez odwołującą spornego wniosku.

Decyzją z dnia 24 października 2014 r. znak: (...) - 603 - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. stwierdził, że wniosek D. D. C. o przyznanie prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres odpowiadający okresowi dodatkowego urlopu macierzyńskiego oraz za okres odpowiadający okresowi urlopu rodzicielskiego został wniesiony z uchybieniem terminu oraz odmówił jej przywrócenia terminu do złożenia wniosku o przyznanie prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres odpowiadający okresowi dodatkowego urlopu macierzyńskiego oraz za okres odpowiadający okresowi urlopu rodzicielskiego, powołując się ponownie na argumenty wskazane w tym zakresie w uzasadnieniu decyzji zaskarżonej w niniejszej sprawie.

Postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy, na podstawie art. 180 § 1 pkt 4 k.p.c., podjął postępowanie w niniejszej sprawie.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt VI U 691/15 Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej D. D. C. prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego od dnia 24 lipca 2013 r. do dnia 3 września 2013 r. oraz prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego od dnia 4 września 2013 r. do dnia 4 marca 2014 r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż D. D. C. prowadziła własną działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu także w roku 2013 oraz iż w okresie podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w dniu 6 marca 2013 r. odwołująca urodziła dziecko i z tego powodu w dniu 22 marca 2013 roku wystąpiła z wnioskiem do organu rentowego o przyznanie zasiłku macierzyńskiego. Niespornym w sprawie było również zdaniem Sądu Rejonowego, iż organ rentowy przyznał i wypłacił odwołującej zasiłek macierzyński za okres podstawowego urlopu macierzyńskiego od dnia 6 marca 2013 r. do dnia 23 lipca 2013 r.

W rozstrzygnięciu Sąd I instancji powołał się na regulacje zawarte w rozdziale 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego w razie choroby i macierzyństwa oraz art. 182¹, art. 182^{1a} i art. 184 k.p., stwierdzając, iż przytoczone przepisy prawa materialnego należy interpretować ściśle, a żaden inny przepis kodeksu pracy nie określa terminu do złożenia wniosku o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okresy dodatkowego urlopu macierzyńskiego i urlopu rodzicielskiego przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą.

W ocenie Sądu I instancji, we wszystkich przepisach powołanych przez organ rentowy w niniejszej sprawie brak jest normy nakazującej złożenie przez ubezpieczoną, która nie jest pracownikiem, wniosku o zasiłek macierzyński za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego i urlopu rodzicielskiego z zachowaniem 14-dniowego terminu poprzedzającego rozpoczęcie terminu korzystania z tych świadczeń jako warunku koniecznego do przyznania prawa do spornego zasiłku macierzyńskiego. W konsekwencji, zdaniem Sądu Rejonowego, odwołującej przysługiwało prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego od dnia 24 lipca 2013 r. do dnia 3 września 2013 r.

oraz za okres urlopu rodzicielskiego od dnia 4 września 2013 r. do dnia 4 marca 2014 r., ponieważ odwołująca złożyła wniosek w terminie tj. w dniu 12 września 2013 r. i jej roszczenie nie zostało przedawnione.

Po rozpoznaniu apelacji organu rentowego od powyższego orzeczenia Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 14 grudnia 2015r. (sygn. VII Ua 31/15) oddalił apelację i obciążył organ rentowy poniesionymi kosztami postępowania apelacyjnego, a nadto zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującej kwotę 60 zł.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że brak jest przesłanek by wskazane przepisy Kodeksu pracy stosować do osób prowadzących działalność gospodarczą. Brak jest zatem normy nakazującej złożenie przez ubezpieczoną, która nie jest pracownikiem, wniosku o zasiłek macierzyński za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego i urlopu rodzicielskiego z zachowaniem 14-dniowego terminu poprzedzającego rozpoczęcie terminu korzystania z tych świadczeń jako warunku koniecznego do przyznania prawa do spornego zasiłku macierzyńskiego.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu II instancji wywiódł organ rentowy, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie Sądowi Okręgowemu sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od ubezpieczonej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Wyrokiem z dnia 3 października 2017r. (sygn. II UK 433/16) Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu – Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że przyznanie zasiłku macierzyńskiego z tytułu prawa do dodatkowego urlopu macierzyńskiego, podobnie jak z tytułu prawa do urlopu rodzicielskiego, odbywa się wyłącznie na wniosek osoby zainteresowanej. W przepisach określających zasady ustalania uprawnień do zasiłku macierzyńskiego oraz jego wypłaty złożenie przedmiotowego wniosku jest obwarowane terminem (art. 179¹ k.p.).

W odniesieniu do ubezpieczonych niebędących pracownikami ustawa zasiłkowa nie wprowadza odrębnej regulacji. Z tej okoliczności należy wnosić, że unormowanie zawarte w art. 29 ust. 5 ustawy zasiłkowej oraz wynikające z niego odesłanie do wybranych przepisów Kodeksu pracy obejmuje w sposób jednolity zarówno pracowników, jak i osoby podlegające ubezpieczeniu chorobowemu z innych tytułów, niż stosunek pracy. Warto przy tym podkreślić, że zgodnie z art. 31 ust. 3 pkt 3 ustawy zasiłkowej, od ubezpieczonej niebędącej pracownicą wymagane jest złożenie wniosku o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres odpowiadający okresowi dodatkowego urlopu macierzyńskiego oraz za okres odpowiadający okresowi urlopu rodzicielskiego w terminie i na zasadach określonych w art. 179¹ k.p.

Sąd Najwyższy powołał się na orzecznictwo stwierdzające, że wniosek ubezpieczonego niebędącego pracownikiem o przyznanie i wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego lub urlopu rodzicielskiego musi być złożony przed rozpoczęciem korzystania z tego świadczenia, czyli musi poprzedzać początek okresu zasiłkowego (wyrok z dnia 10 sierpnia 2016 r., III UK 209/15). Jest to konsekwencją faktu, że na gruncie przepisów Kodeksu pracy, znajdujących odpowiednie zastosowanie do sytuacji ubezpieczonych niebędących pracownikami, okres wypłaty zasiłku macierzyńskiego równoważny okresowi urlopu rodzicielskiego musi przypadać bezpośrednio po zakończeniu pobierania zasiłku „za okres” równoważny dodatkowemu urlopowi macierzyńskiemu, natomiast okres wypłaty zasiłku z tego ostatniego tytułu - bezpośrednio po zakończeniu pobierania zasiłku „za okres” równoważny podstawowemu urlopowi macierzyńskiemu. Ubezpieczony niebędący pracownikiem musi uwzględnić tę prawidłowość przy wskazywaniu początkowej daty kolejnego okresu zasiłkowego, a zwłaszcza przy obliczaniu upływu terminu do złożenia stosownego wniosku (wyrok z dnia 9 marca 2016 r., I UK 109/15). Terminy przewidziane w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy zasiłkowej, jakie zostało wydane w sprawie określenia dowodów stanowiących podstawę przyznania i wypłaty zasiłków z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, są terminami zawitymi prawa materialnego (nie są terminami procesowymi), a więc ich istota sprowadza się do tego, że niedochowanie tych terminów czyni niemożliwym - na skutek upływu czasu - skuteczne dochodzenie roszczeń przez zainteresowanego (wyroki z dnia 12 kwietnia 2016 r., I UK 146/15, i z dnia 28 listopada 2016 r., II UK 413/15).

Ustawa nie wymaga od ubezpieczonych będących pracownikami złożenia wniosków o dodatkowy urlop macierzyński i urlop rodzicielski jednocześnie ze złożeniem wniosku o wypłatę zasiłku macierzyńskiego. Tymczasem ubezpieczeni niebędący pracownikami w ogóle nie wnioskują o udzielenie im takich urlopów, co jest konsekwencją faktu, że urlopy związane z rodzicielstwem - ze swej natury - są uprawnieniami przysługującymi wyłącznie osobom zatrudnionym na podstawie stosunku pracy. Korzystanie z przedmiotowych urlopów przez osoby niepozostające w stosunku pracy (w szczególności przez osoby prowadzące działalność gospodarczą) nie jest ustawowo możliwe. Ubezpieczeni niebędący pracownikami jedynie realizują prawo do zasiłku macierzyńskiego, który jest im wypłacany za okresy równorzędne z okresami, w trakcie których ubezpieczeni pracownicy korzystają z urlopów związanych z rodzicielstwem.

Logiczną konsekwencją uwzględnienia różnic między wnioskami o udzielenie wyżej wymienionych urlopów (te świadczenia mają charakter fakultatywny) a wnioskiem o przyznanie i wypłatę zasiłku macierzyńskiego oraz odpowiedniego zastosowania przepisów Kodeksu pracy wobec ubezpieczonych niebędących pracownikami, jest normatywne wyznaczenie terminu do złożenia wniosku o przyznanie i wypłatę zasiłku macierzyńskiego, co nastąpiło w treści § 18 pkt 2 i § 18ª pkt 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 2 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia dowodów stanowiących podstawę przyznania i wypłaty zasiłków z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 1594). W myśl tych regulacji (aktualnie już nieobowiązujących, ale mających zastosowanie w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy) wymagane jest, aby wnioski o realizację zasiłku macierzyńskiego były złożone z wyprzedzeniem („przed terminem rozpoczęcia korzystania z zasiłku”). Takie wymaganie w przypadku osoby niebędącej pracownikiem, jakkolwiek nieznanymi pokrycia w potrzebie zorganizowania przez pracodawcę procesu pracy na czas absencji wywołanej korzystaniem przez uprawnionego pracownika z urlopu związanego z rodzicielstwem, wynika z ustawowej konstrukcji zasiłku macierzyńskiego jako świadczenia okresowego, należnego za czas zakładanej (prognozowanej) przerwy w aktywności zarobkowej ubezpieczonego niebędącego pracownikiem.

Na gruncie przepisów Kodeksu pracy, mających odpowiednie zastosowanie do sytuacji prawnej ubezpieczonych niebędących pracownikami, okres wypłaty zasiłku macierzyńskiego, równoważny okresowi urlopu rodzicielskiego, musi przypadać bezpośrednio po zakończeniu pobierania zasiłku „za okres” równoważny dodatkowemu urlopowi macierzyńskiemu, natomiast okres wypłaty kolejnego zasiłku, bezpośrednio po zakończeniu pobierania zasiłku „za okres” równoważny podstawowemu urlopowi macierzyńskiemu. Tą argumentacją kierował się w szczególności Trybunał Konstytucyjny, który orzekł w wyroku z dnia 24 marca 2015 r., P 42/13 (OTK-A 2015 nr 3, poz. 33), że termin do złożenia wniosku o wypłatę zasiłku macierzyńskiego, określony w § 18 pkt 2 powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 2 kwietnia 2012 r. jest zgodny z art. 59 ust. 15 ustawy zasiłkowej oraz art. 92 ust. 1 Konstytucji RP. W pełni akceptując motywy tego rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę zwraca uwagę, że wnioski o wypłatę zasiłku z tytułu dodatkowego urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego oraz z tytułu urlopu rodzicielskiego nie są wnioskami o zapłatę sumy pieniężnej równej kwocie tych zasiłków przysługujących za okresy urlopowe ustalone w Kodeksie pracy, lecz wnioskami o wypłatę okresowego świadczenia z ubezpieczenia chorobowego przysługującego ze względu na spełnienie ustawowych warunków, które mogą być przedmiotem kontroli organu rentowego w czasie pobierania zasiłku przez osobę zainteresowaną. Tak więc również i ta okoliczność świadczy o potrzebie wystąpienia przez ubezpieczonego niebędącego pracownikiem z wnioskiem o wypłatę należnego mu zasiłku przed rozpoczęciem okresu korzystania z prawa do wnioskowanego świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2017 r., II UK 66/17).

W świetle dotychczasowych rozważań uprawniona jest zatem teza, że wniosek ubezpieczonego niebędącego pracownikiem o przyznanie i wypłatę zasiłku macierzyńskiego „za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego” lub „urlopu rodzicielskiego” (art. 182¹ § 1 i 3 KP oraz art. 182^{1a} § 1 i 4 KP) powinien być złożony - pod rygorem nieskuteczności - przed rozpoczęciem korzystania z tego świadczenia (przed rozpoczęciem okresu zasiłkowego).

Tymczasem w świetle ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie przez Sądy meriti, ubezpieczona - a ściślej upoważniony pracownik biura rachunkowego działający w imieniu i na jej rzecz - zgłosiła żądanie wypłaty

„dodatkowego” zasiłku macierzyńskiego ewidentnie z naruszeniem terminu określonego w § 18 pkt 2 i § 18a pkt 3 rozporządzenia z dnia 2 kwietnia 2012 r. W tej sytuacji organ rentowy miał wszelkie podstawy faktyczne i prawne ku temu, aby odmówić ubezpieczonej wypłaty wnioskowanego przez nią świadczenia. Wydana w tym przedmiocie decyzja odmowna, kwestionowana w ramach niniejszego postępowania, była więc prawidłowa, a zmieniający ją wyrok Sądu Rejonowego, jak i utrzymujące go w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego - wadliwe.

Rozpoznając ponownie sprawę **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu między stronami było, czy odwołującej przysługuje prawo do zasiłku macierzyńskiego za okresy: dodatkowego urlopu macierzyńskiego w wymiarze 6 tygodni w okresie od dnia 24 lipca 2013 r. do dnia 3 września 2013 r. oraz urlopu rodzicielskiego w wymiarze 26 tygodni za okres od dnia 4 września 2013 r. do dnia 4 marca 2014 r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Podstawą odmownego rozpoznania wniosku odwołującej o przyznanie zasiłku macierzyńskiego za w/w okresy było złożenie wniosku po terminie.

Bezsporna była przy tym data złożenia wniosku o wypłatę dla odwołującej zasiłku macierzyńskiego za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego i urlopu rodzicielskiego (12 września 2013 roku).

Podstawę prawną decyzji organu rentowego oraz zaskarżonego rozstrzygnięcia stanowił m.in. przepis art. 29 ust 5 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz przepisy Kodeksu pracy określające terminy do wystąpienia o przyznanie spornych świadczeń.

Sąd I instancji powołał się na właściwe przepisy prawa, przeprowadził także stosowne postępowanie dowodowe. Dokonał jednak nieprawidłowej wykładni tych przepisów, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że według art. 398²⁰ k.p.c. Sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Zatem w niniejszej sprawie nie można przepisów prawa interpretować odmiennie, niż to wynika z uzasadnienia orzeczenia zapadłego przed Sądem Najwyższym.

Zgodnie z przedstawionym powyżej stanowiskiem Sądu Najwyższego, szeroko omówionym i niewymagającym powielania wniosek ubezpieczonego niebędącego pracownikiem o przyznanie i wypłatę zasiłku macierzyńskiego „za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego” lub „urlopu rodzicielskiego” powinien być złożony - pod rygorem nieskuteczności - przed rozpoczęciem korzystania z tego świadczenia (przed rozpoczęciem okresu zasiłkowego).

Terminy dotyczące składania wniosków o świadczenia obowiązujące pracowników, dotyczą także osób nie będących pracownikami. Bezpośrednio po wykorzystaniu podstawowego urlopu macierzyńskiego pracownik ma prawo do dodatkowego urlopu macierzyńskiego – wniosek o to świadczenie składa się w terminie nie krótszym niż 14 dni przed rozpoczęciem korzystania z tego urlopu (art. 182¹ § 1 k.p.), a bezpośrednio po wykorzystaniu dodatkowego urlopu macierzyńskiego w pełnym wymiarze pracownik ma prawo do urlopu rodzicielskiego – udzielany na wniosek składany w terminie nie krótszym 14 dni przed rozpoczęciem korzystania z tego urlopu – art. 182^{1a} § 4 k.p. Za czas dodatkowego urlopu macierzyńskiego i urlopu rodzicielskiego przysługuje zasiłek macierzyński. W każdym przypadku spóźnienie się z wnioskiem choćby o jeden dzień powoduje wygaśnięcie uprawnienia do nich i po myśli art. 184 k.p. – utratę prawa do zasiłku macierzyńskiego.

Skoro zasiłek macierzyński przysługiwał odwołującej do 23.07.2013 r., najpóźniej w przededniu tego okresu winna złożyć wniosek o zasiłek za okres odpowiadający dodatkowemu urlopowi macierzyńskiemu i potem za okres odpowiadający urlopowi rodzicielskiemu. Złożenie takiego wniosku dopiero w dniu 12.09.2013 r. spowodowało

wygaśnięcie uprawnienia i utratę prawa do tych świadczeń. Termin do złożenia wniosku nie jest terminem podlegającym przywróceniu.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji za zasadne i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i cytowanych przepisów, zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

O kosztach Sąd orzekł w pkt 2 sentencji, na podstawie art. 98 k.p.c. oraz:

- § 11 ust. 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 poz. 461, ze zm.), zasądzając kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

- § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 poz. 1804 w brzmieniu pierwotnym), zasądzając kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, tj. 100% stawki minimalnej, jako że w drugiej instancji nie prowadził sprawy ten sam radca prawny.

Organ rentowy nie złożył wniosku o zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem I instancji.

SSR del. Justyna Duda SSO Sylwia Dembska SSO Mirosław Major